

ikke som Storken en fuldstændig fredet, saa dog en delvis fredet Pryd for den danske Fauna.

Saa er der i Ministerens Lovforslag en anden Mærkværdighed med Hensyn til en Fugl, der hedder Tornskaden. Tornskaden blev i Loven af 30. Juni 1922 gjort fredløs, men den højtærede Minister har aabenbart indhøstet saadanne Erfaringer af Lovens Virkninger overfor denne Fugl, at han nu foreslaar den fredet. Det er jo to Yderpunkter. Jeg glæder mig til, naar Ministeren faar Ordet, at faa en Begrundelse af denne Kovending, thi der maa jo ligge noget til Grund derfor. Naar vi i 1922 gik til at gøre Tornskaden fredløs, var det, fordi man har Erfaring for, at denne Fugl er en farlig Fjende for alle Sangfugles Reder. Det er i Tusindvis af smaa Sangfugle, som faar deres Bo ødelagt om Sommeren af disse Tornskader. Nu vil jeg ikke tro, at det, at man har gjort denne Fugl fredløs i 1922, har bevirket, at der, om jeg saa maa sige, er fremkommet Tornskadejægere, der er gaaet paa Jagt efter Tornskader hele Aaret igennem; det tror jeg absolut ikke. Jeg tror slet ikke, at Tornskaden har mærket noget til dette, i alt Fald ikke i nogen videre Udstrækning. Men alene dette at vide, naar man træffer en saadan Røver, der sidder og plyndrer en anden Fugls Rede, at man har Lov til at skyde den, er en ganske overordentlig Tilfredsstillelse. Jeg vil derfor bede Ministeren tage Forslaget om Tornskadens fuldstændige Fredning tilbage og lade denne Røver blive bekriget, som den hidtil er blevet.

Om alle disse forskellige Fredningsbestemmelser vil der blive Lejlighed til under Udvalgsbehandlingen at faa en mere indgaaende Drøftelse. Det er jo kun Hovedpunkter, jeg her har ment mig foranlediget til at berøre. Men jeg maa jo sige, at jeg nærer meget ringe Haab om at komme til en Forstaelse med den højtærede Minister, medmindre den højtærede Minister skulde vise sig at være meget, meget, meget mere forhandlingsvenlig, end jeg paa Forhaand har Anledning til at tro.

Idet jeg følger Lovens Bestemmelser videre, vil jeg gerne sige angaaende § 15 — det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne (Hedegaard), var, saa vidt jeg erindrer, ogsaa inde paa dette Spørgsmaal —, at vi kan ikke gaa med til at stryge den. Jeg gaar ud fra, at Ministeren ganske har overset, at denne Paragraf stod i Kapitel II, ellers havde Ministeren sikkert bibeholdt den. Den Slags Mennesker kan man i

Virkeligheden ikke give Tilladelse til at udøve Jagt, og jeg vil derfor formene, at man kan faa Ministeren til at gaa med til at fravige sit Standpunkt her.

Naar Ministeren gaar til at foreslaa de nugældende Bestemmelser om Natjagten ændret, maa jeg sige, at vi er absolut Modstandere heraf. Forbudet mod Natjagt har i meget høj Grad tjent til Værn for Vildtet og har endvidere bevirket, at Ulykkestilfældene ved Jagten er indskrænket meget. Nu har man Tilladelse til at jage fra en Time før Solopgang til en Time efter Solnedgang, og dette er efter vor Mening mere end rigeligt. Naar først Mørket begynder at falde paa, kan ingen Jæger afgive sit Skud med Sikkerhed for, at Vildtet bliver nedlagt og ikke anskudt, og at han ikke skyder andre levende Væsener end netop Vildtet. Skal man gaa til en Ændring paa dette Omraade — og jeg er jo ikke blind for, at det Krav, der har været fremme fra Fiskernes Side med Hensyn til Strandjagten, er noget berettiget —, kan vi gaa med til, at man lægger 1/2 Time til, hvad angaar Svømmeænder og Dykænder paa Træk; men at give Tilladelse til en længere Jagttid paa Landjorden vil vi under ingen Omstændigheder kunne gaa med til. Een Ting er nemlig, naar man skyder op i Luften, hvor man altsaa har Solnedgangen som Baggrund, en anden Ting er, naar man skal skyde hen ad den mørke Jord, hvor Vildtet fuldstændig gaar sammen med Jorden.

Jeg kan ikke undlade at udtale min Beklagelse af det Forhold, som, siden Retsplejeloven blev givet, har gjort sig gældende med Hensyn til Dommeres og Politimestres Afgørelser af Jagtsager. Naar Lovgivningsmagten Gang paa Gang nøje overvejer de forskellige Straffe, som man mener det rigtigt at idømme for bestemte Forseelser, synes jeg, det er beklageligt, at Dommere og Politimestre ikke bryder sig Spor om de Bestemmelser, som staar i Lovene, men benytter den i Retsplejelovens §§ 931 og 936 givne Bemyndigelse til at afgøre saadanne Sager ved Forlig og afgør Sagerne ved Forlig under de Minimumstakster, som Loven har fastsat. Jeg synes, dette er i allerhøjeste Grad forkasteligt. Nu hørte jeg ganske vist, at det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokratiets Vegne (J. P. Jensen) mente, at Dommere og Politimestre var for haarde i deres Dom. Jeg tror, at det ærede Medlem er ene om denne Opfattelse, thi ude omkring blandt Jægere mener man, at disse Domme har været alt for milde og i alle Tilfælde